

[Finansministeren]

overslagsårene, og hvis man ser på oversigten over regeringens spareplan, vil man eksempelvis i bilaget kunne se, at besparelserne er ført frem for en rækkes vedkommende til 1986. Og så gør jeg nu den tilføjelse endnu en gang, at ud over de besparelser er det klart at der stilles nye krav til begrænsninger af de offentlige udgifter. Regeringen prøver jo også i sin lovgivning om investeringsfremme og i sine initiativer på det område at se langt frem, for en række af tingene får først virkning i løbet af 1980'erne.

Hr. Glensgård stillede et andet spørgsmål: kan vi have tillid til regeringens skøn? Jeg forstod det sådan, at hvis de gik i opfyldelse, havde vi gjort mere, end vi egentlig havde evner til, så det må vi jo bestræbe os på. Jeg kan kun sige, at vi skønner så godt, vi overhovedet formår. Vi kan ikke tage højde for alt mellem himmel og jord. Vi kan ikke tage højde for, at dollarkursen stiger til 10 eller falder til 4. Vi kan heller ikke tage højde for internationale energikriser. Vi kan ikke tage højde for, at der sker et sammenbrud i det internationale økonomiske system, eller at renten på udlandslån vokser til 15 ½ pct. Men så godt vi formår, skønner vi, og vi vil jo hen ad vejen levere reviderede skøn og forsøge at forklare, hvad baggrunden kan være for ændringer. Det ændrer imidlertid ikke ved, at hvis reviderede skøn viser, at underskuddet nu alligevel bliver større end 68,9 mia kr., ligger der en opgave, der skal løses, for vi kan ikke leve med disse store underskud. Hvis skønnene derfor viser, at underskuddene bliver større, end vi regner med, så er opgaven for regeringen og folketingets flertal vokset. Det vil jeg da gerne på den givne foranledning slå fast.

Hr. Heinesen havde en debat med flere ordførere. Jeg skal ikke gå meget ind i den, men der var dog lige et par ting, som undrede mig.

Hr. Heinesen sagde, at kendsgerningen er, at regeringen i de første 10 uger slet ikke henvendte sig til socialdemokratiet. Det gjorde vi vel i den forstand, at vi henvendte os til folketinget og til folketingets udvalg, men vi registrerede jo også, at socialdemokratiet henvendte sig til regeringen i ret klare vendinger og i udtryk, som nok ikke hos regeringen efterlod megen tvivl om, at det ville blive umuligt på nogle konkrete, meget store områder at nå til enighed. Men det er da klart,

at hvis der i hr. Heinesens bemærkninger gives udtryk for et socialdemokratisk ønske om at komme i en dialog med regeringen, vil vi meget gerne notere det ned, for regeringen ønsker jo at samle så bredt et flertal som muligt, og på nogle områder er det jo også lykkedes her på det sidste.

Nu sagde den tidligere finansminister, at regeringen først henvendte sig til socialdemokratiet, da den kom i vanskeligheder, f.eks. på forsvaret. Jeg ved nu ikke, om det var regeringen, der kom i vanskeligheder på forsvaret. Sagen var vel, at socialdemokratiet meddelte, at det ikke havde til hensigt at respektere et forlig, der var indgået. Jeg vil nok sige, at det var vel først og fremmest socialdemokratiet, der kom i vanskeligheder, og regeringen følte en forpligtelse til at værne om forsvarspolitikken. Ud af det kom der et forlig oven på et eksisterende forlig. Det er ikke rimeligt at fremstille det, som om det var regeringen, der kom i vanskeligheder på forsvaret. Det var det tidligere regeringsparti, der kom i vanskeligheder, fordi det pludselig opdagede, at det var ved at løbe fra et forlig, og dem er der jo ellers tradition for at man respekterer her i huset. Det ville da have været en meget flov historie. Den kunne næsten sammenlignes med en anden historie, som uds spillede sig i samme uge. Det er selvfølgelig besværligt, hvis regeringen ud over at redde sig selv også med regelmæssige mellemrum skal redde det største oppositionsparti, men den opgave har vi altså valgt at påtage os, i hvert fald indtil videre.

Socialdemokratiet stemmer også for finansloven, siger hr. Heinesen. Ja, det noterer vi os med stor tilfredshed. Det har vi andre for resten også gjort, når vi har været i opposition. Der ligger jo et gammelt parlamentarisk princip bag det. Venstre har stemt for finansloven siden 1892 – bare for at sætte det lidt i historisk relief – så vi er såmænd ikke så imponerede over, at socialdemokratiet nu også gør det og har gjort det siden 1929; det var vist en af de få gange, socialdemokratiet svigtede det parlamentariske princip. De fik også noget ud af det, det kan man ikke bestride, men de svigtede dog princippet. Vi andre har, selv om vi kunne have fået noget ud af det, aldrig svigtet det. Det synes jeg taler i høj grad til ære for os, men vi glæder os da over, at socialdemokratiet stadig står vagt om den tankegang.